

Sagen er den: Nu sætter han dette ulykkelige Kvarter, og hvad gjør han saa? Da Kvarteret er ude, spørger han ikke, om der er Flere, der ville stemme. Dette Spørgsmaal, som efter Valgloven skal gøres, gjør han hverken, førend han sætter et Kvarters Frist, eller efter Kvarterets Udløb, han slutter vilkaarlig uden at spørge, om der er Nogen, der vil afgive sin Stemme. Jeg maa her modstige det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds; thi de Valgere, der komme, naar Valgformanden har sluttet, og raabe, at de ville stemme, kunne ikke komme til at give tilkænde, at de ville stemme, førend han har erklæret Valghandlingen for sluttet, naar han ikke først spørger, om der er Nogen, der vil stemme. De kunne ikke ane, at han nu vil slutte, og da han har gjort det, er det ikke deres Skyld, at de ikke ere komne til at stemme, men det er hans Skyld, der ikke først spurgte, om der var Flere, der vilde stemme. Saaledes kan man gaa hele § 42 igjennem, og man vil finde enhver Bestemmelse i den overtraadt eller tilfidesat. Nu nytter det ikke Noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds siger, at det er en Fremgangsmaade, som man har brugt paa mange Steder. Jeg kjenner ogsaa til Fremgangsmaaden paa nogle Steder, og jeg har ikke nogeninde set deine Fremgangsmaade anvendt; jeg vilde, hvis den var bleven brugt ved en Valghandling, hvor jeg var Kandidat, have protesteret derimod og klaget derved. Og jeg har talt med flere ærede Medlemmer, som sige det Samme, at noget Saadant kende de ikke. Det beviser ikke Noget, at man paa enkelte Steder har benyttet denne Fremgangsmaade. Fordi man paa nogle Steder har gjort noget Galt, er det derfor forsvarligt, at man bliver ved at gjøre det Gule? Sagen er ogsaa ganske rigtig bleven præciseret af den ærede næstsidste Læser (Schjørring), som gjorde opmærksom paa, at ved saadanne Leiligheder komme de nærmere Omstændigheder i særlig Betragtning. Dersom der var 100—200—400 Stemmers Forskiel mellem den valgte og den faldne Kandidat, ja, saa vilde der ikke kunne være Tale om Valgets Kassation. Det skulde i alt Fald være gaaet meget skæffelig til, naar der da skulde blive Tale om at kassere Valget. Det er en Fremgangsmaade, som Folkethinget hidtil har brugt, at, naar der ikke foreligger nogen Klage over Mistligheder ved Valget, kommer man ikke til at tænke paa Valgets Kassation. Dersom der har været Mistligheder, ligger Retten til at klage nærmest hos den faldne Kandidat, hos ham, der tror sig at være brøstholden ved den Fremgangsmaade, der er brugt, fordi der er Tale om at forhindre hans Valg; men hvor der kun er een Kandidat, om hvem man stemmer for eller imod, da er det de Valgere, der ikke ere tilfredse med den valgte Kandidat, der ere nærmest til at klage. Men i høert Fald er man gaaet ud fra, at der maa foreligge en Klage. Her foreligger nu en Klage, og

den brugte Fremgangsmaade er saa meget mere mærkelig, som der strax, da Kvarteret blev givet, stod en Valger frem og erklærede, at den var ulovlig. Vedkommende, ikke lovlige Formand sagde da: Det er Noget, der kommer paa mit Ansvar. Der er altsaa i Tide og paa Stedet protesteret mod den ulovlige Fremgangsmaade, og Protesten er bleven afsagt med den Erklæring af Formanden, at Ansvaret hvilede paa ham. Skulde dette have Lov til at passere ved et Valg, hvor der kun er 9 Stemmers Forskiel mellem Kandidaterne, maatte man paa Forhaand godkjende alle mulige Valg. Det ærede Medlem kom ogsaa til at nævne et Tilfælde, der skulde have fundet Sted i 1861, men han indrømmede selv, at det var flet, før denne Valglov kom ud, at det var under den gamle Valglov. Naar man nu veed, at § 42 flet ikke stod i den gamle Valglov, saa veed jeg ikke, hvad det i dette Tilfælde skal sige at beaae sig paa, hvad der flete i 1861 under den dagældende Valglov. Jeg tror, at man kunde anvende dette Tilfælde i modsat Retning, at man kunde sige, at, netop fordi man var kommen til Erfaring om, at noget Saadant kunde finde Sted tidligere, vilde man forhindre det i den ny Valglov ved at indsaette slige Bestemmelser; det forekommer mig at være en langt mere fornuftig Forklaring end den anden. — Endelig kom det ærede Medlem, som jeg oftere har nævnet, til at omtale min personlige Stilling til denne Sag i 1867. Ja, der er virkelig overmaade god Sammenhæng i, hvad der er flet fra min Side. Det er ganske rigtigt, at, da der i Regjeringsudkastet stod, at der skulde gives en halv Times Ophold, sagde jeg, at dette var en god Bestemmelse; thi efter min Erfaring, var det før den Tid saaledes, at Valghandlingen paa mange Steder udfattes i flere Timer, — kan jeg sige — i det Mindste i et Par Timer eller saa for at hente flere Valgere fra Kjøbstaden, hvor Valget foregik, naar man troede, at man manglede nogle Stemmer. Der var flet ingen Grændse for, hvorlænge Formanden kunde udsætte Afslutningen af Valget, og derfor troede jeg, at det i Stedet for en vilkaarlig Udsættelse af Valgbestyrelsens Formand var et Fremskridt, naar vi kunde faae Fristen begrændset til en halv Time; men jeg udtalte tillige, at et Kvarter var bedre. Saaledes var min personlige Stilling. Mellem første og 2den Behandling blev der intet Udvalg nedsat; men der var Flere, der enedes om at træde sammen for at stille Vædringsforslag, blandt hvilke jeg skal nævne vor hittede Formand og afbøde Borgmester Larsen, og jeg kunde nævne mange andre, og vi enedes om at indsaette, hvad der nu staar. Altsaa vi fandt efter de Erfaringer, der forelaa, at et Kvarter heller ikke vilde være saa godt som flet intet Ophold, og foreslog da, hvad der nu staar her, altsaa hverken en halv Time eller et Kvarter. Der talte jeg paa Fleres Vegne end mine egne og fandt, at det var den